

mama metaal (2)

je kijkt omlaag mama
bent op een schoolplein
bent gevallen, je knie geschaafd
metaal houdt je recht
houdt je hier
maar kan je toch niet binden
want je speelt met vriendinnetjes
in de verre veilige jaren
nog even en je zult vliegen
toe maar
het mag
je kunt het

nadagen

een vader met stokjes als armen
op doorligmatras en kwijldoek
in de walm van bederf;

op het prikbord grijzen kaarten,
klassieke cd's staan in gelid.
hier valt niets meer te winnen.

op de gang een verpleegster,
daverend: welk pak?, en:
waar zullen we hem straks leggen?

annebel

je veert verschrikt omhoog
bij telefoon of bel
kun je je veilig weten?

van veel komt niets terecht
je hoofd een ketel stoom
annebel gaat het al beter?

je stelt dingen steeds maar uit
wat moet je met je leven
waarom gaat alles stroef?

woonruimte partner werk
annebel gaat het al beter
gáát het wel?

annebel ademt

annebel ligt te ademen
op mij rust de zware taak
bij haar te zitten
en te luisteren.

ik zie een andere annebel
op een kleurig picknickkleed
in haar hand een kop
met zelfgemaakte cappuccino.

annebels adem reutelt
de apparaten tikken
de temperatuur drukt
ons met neuzen op feiten.

gevaar

ordening leidt tot chaos
tot sleutels die wegraken
plannen in het honderd
impulsieve ritten naar de post
waar te lichte pakjes zorgen
voor zenuwachtig giechelen en
extra heffingen en
op de terugweg uiteraard
tot onverhoedse regendruppels
gaten in de weg en
straten die anders lopen
tot gehechtheid aan het leven en
dat telkens terugkerende gevaar
waaraan je ooit hoopte te wennen

gevaar (2)

gevaar schuilt
waar je het niet verwacht
in gemoedelijke conversaties
bij kopjes koffie
in e-mails en brieven
in bezoeken 's middags
uitstapjes naar het park
met kinderen
in dagjes uit met vriendinnen
in lieve
schijnbaar onschuldige woorden
in de telefoontjes die je niet krijgt
de ruimte die ongebruikt blijft
in vakanties
in broodjes
en limonade

hittegolf

gedurende de afgelopen
veel steun en hulp
hartverwarmende en soms
draad weer op te

verzoeken geen
op dit formulier
daar deze door
niet zullen worden

Europese korthaar
kruisjes in de vakjes
verschijnselen die uw dier
overige opmerkingen

daar wij in verband met
moeten wij u helaas
willen wij de hoop
met vriendelijke groet

voor twee

ze hebben het zien komen
in de lage wolkenblauwe lucht
met hun weidse einderblik
en theeverslaafde helderziendheid

ze hebben het zien komen
als een majestueuze roofvogel
die tot hun verbazing dook
om hún kruimels op te pikken

ze hebben het zien komen
in de paaltjes langs de weg
die machteloosheid meten
tot op honderd meter nauwkeurig

ze hebben het zien komen
ze waanden zich onkwetsbaar
in staat de dans te ontspringen
en ze wáren gewaarschuwd

wind van zee

enkele graden lager
een paar wolken meer
gesluierd licht
bij wind van zee

bladeren doorschonen
kwetsbaar transparant
in de laatste stralen
bij wind van zee

opwaaiende haren
woordeloze blikken
gevaarlijke gedachten
bij wind van zee

once more, with feeling

zonder waarschuwing stort ik
van juichbuien in ravijnen
waarin verbannen gedachten
jengelend komen kloppen
en alles wat ik dacht te zijn
me aangrijnst

toch hecht ik aan dit verdriet
aan mijn typische mannengejammer
mijn onaangepastheid:
laat nooit schieten
wat men je verwijt –
het mag niet vervluchtigen!

dan maar verketterd
dan maar niet aardig
dan maar knarsen en schrapen
en een paar échte splinters
dan maar woest en slordig leven
moord en doodslag desnoods –

alles liever
dan de valse geruststelling
van de farmaceuten

zegt yv

als ze haar benen spreidt
en zich fotografisch laat bekijken
zegt yv
mijn besmuiktheid ziende
zeg! wie is er hier nu eigenlijk preuts

je kan mooi praten jij
over de jaren zeventig en zo
zegt yv
maar volgens mij ligt het aan jou
en niet aan de jaren zeventig

nee, laten we het dan liever hebben
over verlies en verdriet
zegt yv
want daar weet jij volgens mij
ondanks alles nog veel te weinig van

the way young lovers do

we liepen langs kletsnatte bermen
en over ijskoude dijken
tussen weidse einders
we leefden op onze planeet
waar we droomden dat alles zo was
als het bedoeld was
dat jij goed voor mij was
en ik voor jou
we dansten door kamers
rolden over vloeren
zetten onze fietsen in de trein
om voor de wind weer terug te gaan
en als het thuis te saai werd
gingen we naar andere steden
hielden elkaar warm in pensionbedden
met doorgezakte matrassen
en keken 's ochtends bij het ontbijt
samen op één plattegrond

gisteren

ik zag je zitten
stralend aan een cafétafel
je was de ambassadrice
van een land waar ik altijd al wou wonen
een prinses in fijn gewaad
twintig jaar geleden
gisteren

nu ben ik soms de draad kwijt
merk ik niet eens dat jij pijn hebt
hoor ik niets van wat je zegt
maar voor mij blijf je altijd
die prinses aan die cafétafel
twintig jaar geleden
gisteren

terug

gekotst heb ik wel eerder
maar ik moet terug
om alles weer te weten
want ik weet van niets
rode wijn vloeit terug in glazen
en vandaar in flessen
woorden worden koeterwaals geslikt
de flessen gekurkt, de ruzie
ligt weer in het ongewisse
en later ook de aanleiding
en we worden weer gelukkig
we hebben dit huis nog niet gevonden
want we zijn jong en vrijgraag
we weten nog van niets
kennen elkaar nog niet
niet meer

winterzon

uit schoongewaaid blauw priemt de zon
velden veren op in alle tinten groen
takken hangen kaal maar fel
we lopen zonder veel te zeggen
met elkaars warmte nog
tintelend onder onze kleren
trots tussen scherpe einders
achteloos springend over draden
die hier zijn gespannen
per ongeluk of expres
moeiteloos ontwijkend
de netten en strikken
lachend met wegwerpgebaren
om elk futiel beletsel
we kunnen veel meer aan
dan slechts dit ene leven

terug uit de oorlog

terug uit de oorlog
over asfaltwegen
onder heldere luchten
met heel in de verte denderend verkeer
maar verder alleen
spiegelende kanalen
haren wapperend in de wind
alles achtergelaten om
de vijand tegemoet te treden
oog om oog
slechts bijeengehouden door
het idee dat er een thuis was
waar aan een tafel onder lamplicht
hoe verder weg hoe meer houvast
hoe misselijker hoe helderder dat beeld
maar ergens was het ook fair
dat na de eenzaamheid
van de maagdelijke zitslaapkamer
een tijd zou komen van
wapens en vechten
dagen waarop geen andere meer volgen
lichamen schuilend in de grond

Hongaarse melodie

in het hotel met honderd ramen
zaten we op donkerrode banken
lieten drankjes brengen
door beleefde, zwijgende obers

we betrokken een suite
waar de lakens van zijde waren
en de glazen van kristal
sodeju, zei jij, en ik lachte

in elkaars armen
keken we uit over de stad
wezen elkaar de torens
en de restaurantjes

in het hotel met honderd ramen
stond een piano
en jij speelde voor mij
de Hongaarse melodie

geheim geluk

maart 2004

mijn beste vrienden weten het
en de jouwe, en iedereen
die ons samen ziet
en goed naar ons kijkt

en ook jouw onder- boven-
en zijburen zullen wel
geen twijfels meer hebben
over ons geluk

om niet te spreken
van de huisjesverhuurders
en hoteldrijvers

eigenlijk ongelooflijk
dat nog zoveel mensen
het *niet* weten

vier

april is de vierde maand
en nu pas dringt het tot me door
dat het jaar weer eindigt op een vier
en jij dus al tien jaar dood bent
ik aan jouw graf in m'n lange jas
in dat jaar dat eindigde op een vier
druk in de weer met vrouwen
waar jij nauwelijks begrip meer voor had
ooit zouden we samen gaan wonen
want dat van ons was méér dan liefde
dat was vriendschap!
maar vóór het zover was
hadden we al ruzie over studio sport
en de lege koelkast en jouw vriendjes
en de vriendinnen die er bij mij
toch vast óók zouden komen
zo lieten we de jaren verwaaien
tot dat ene dat eindigde op een vier

we vragen erom

de dagen zijn vrolijk en somber
zoals ze wel vaker zijn
extase en depressie
middelen uit tot wezenloosheid
laveren om klippen
keihard doorwerken en heel af en toe
een boek een leffe een speelfilm
en dan gauw weer verder
want elk moment kan er iemand bellen
met een huis een opdracht
een verzoek om kwaliteitstijd
om ook het allerkleinste detail
tot de laatste letter te expliciteren
we willen pijn we vragen erom
en ook genot
we krijgen wat ons toekomt

zomeravond

op een zomeravond neergestreken
de vleugels gevouwen
niet meer trillend misselijk
alleen nog wat hoofdpijn
maar reeds dient zich een nieuwe technische
en emotionele complicatie aan
want via een haperende verbinding
wordt live verslag gedaan
van ballonnen boven Utrecht
op een mooie zomeravond
maar niets is mooi
niets
op deze zomeravond
niets leeft nog
niets wettigt de urgentie
van dit bericht
tot niets leiden deze
buikkrampe en tranen
voelde ik maar niets
niets
op deze zomeravond

vermoeden

vanochtend
aan de keukentafel
eindelijk koffie
na een tocht langs statiën

was daar ineens het vermoeden
misschien heel misschien
is het wel zo bedoeld
komt alles mettertijd in orde

droommoment

ik zag je, grijs was je
oud en heel mooi
je ving mijn blik en
glimlachte naar me

en ik wist dat ik
ook grijs was en oud
dat je nog steeds van me hield
dat alles goed was

er was alleen
dat ene moment
maar het was meer
dan ik ooit had durven dromen

voort

orde op zaken stellen
het klinkt goed
maar het is wel wat meer
dan in een droom
even je hart snuiten
je hoofd schudden en doorlopen
(voort, steeds maar voort)
je wilt toch ook weleens omkijken
al is het maar één keer
al is het maar om te zien
hoe iedereen zich redt
al is het maar om te leren
van de misverstanden